

[Duetoff]

delsen af en drøm, der har været gennem århundreder. Det er en drøm om et fredfyldt Europa, hvor vi forsøger at hjælpe hinanden til en stabilitet såvel politisk som økonomisk, så vi undgår alle de gaver, som Europa har givet verden hidtil. Blot i dette århundrede har gaven været to blodbade, hvor millioner af mennesker døde, og hvor folk over hele verden led, fordi vi ikke kunne finde sammen og ikke stod sammen.

Derfor må jeg sige til modstanderne her i dag, at det er et farligt spil, de spiller med et system, som har fungeret og vist, at det er suverænt i de løsninger, der er kommet, og EF har været en stabiliserende faktor – en faktor, som har været med til at gøre Europa til et andet kontinent, end vi ellers har været gennem århundreder.

Jeg kan ikke forstå, at Danmark skal stille sig uden for den udvikling. Jeg kan ikke forstå, at man vil prøve ligesom at skruer Europa tilbage og drømme om et Europa anno 1913. Jeg kan ikke se, at det er i nogens interesse. Jeg mener, det er en meget farlig gambling.

Det, vi gør her, er, at vi siger ja til dansk ansvarlighed. Vi siger ja til dansk medansvar, og at Danmark kan være med til at afgøre de forhold i Europa, der under alle omstændigheder vil påvirke os. Vi har nu valget mellem at sætte os ved bordet og være med til at træffe afgørelserne eller surt stille os hen i et hjørne og kigge på de andre, mens de træffer beslutningerne.

Niels Helveg Petersen (RV):

På et tidligere tidspunkt under debatten havde jeg lejlighed til i en kort bemærkning at komme ind på ændringsforslagene. Jeg skal derfor ikke gentage hele argumentationen, men blot hæfte mig ved et par sider af sagen, som ikke har været fremme endnu.

Først lidt om det historiske. Det har været skrevet i en del af aviserne, at aftalen om ændringsforslagene blev indgået torsdag under en forhandling mellem regeringen og Socialdemokratiet. Sådan forholdt det sig faktisk ikke. Der skete ikke – så vidt jeg kunne konstatere det – nævneværdige fremskridt den torsdag. Der kom derimod skred i det om fredagen under et møde, udenrigsministeren havde med repræsentanter for Socialdemokratiet, Det Konservative Folkeparti og Det Radikale Venstre.

Jeg vil gerne understrege, at disse ændringsforslag betyder, at den tvivl, der er blevet rejst om det grundlovmæssige i så at sige at depone en overladelse af beføjelser uden sikkerhed for, hvornår de skulle anvendes, eller at de overhovedet skulle anvendes, altså er kommet grundloven til gode, og det synes jeg er rigtigt.

Det forholder sig med andre ord sådan, at hvor der kan rejses kvalificeret tvivl, må man lade den strengeste fortolkning af grundloven vinde til sidst. Og det var det, der skete efter betydelige overvejelser i ja-partiernes kreds.

Tilbage i artikel K.1 er der nu, at beføjelser overlades for så vidt angår asylpolitikken. Men jeg vil her gerne citere, hvad der står i artikel K.2, som, kan man sige, tjener som en ramme for den suverænitetsafgivelse, der sker vedrørende asylpolitikken. Der står i artikel K.2:

»... at spørgsmålet (altså om asylpolitik) bl.a. skal behandles under overholdelse af den europæiske konvention om menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder undertegnet i Rom 4. november 1950 og konventionen om flygtninges retsstilling af 28. juli 1951, ligesom den beskyttelse, som medlemsstaterne yder personer, der er ofre for politisk forfølgelse, skal holdes for øje.«

Med andre ord: K.2 definerer en ramme, inden for hvilken denne beføjelse er overladt, og jeg finder det derfor helt forsvarligt at sige, at den overladelse af beføjelser, der her sker, for så vidt angår asylpolitik sker i et nærmere bestemt omfang, således som det også kræves efter grundlovens § 20.

Jeg finder i det hele, at det var en god løsning, der blev fundet, for så vidt angår suverænitetsdiskussionen – en løsning, som Folketinget kan være tilfreds med.

Nu er Folketinget altså fremme ved sin endelige behandling, og slutspurten i folkeafstemningen vil nu gå ind. Slutresultatet er som bekendt, at et meget stort flertal her i Folketinget anbefaler et dansk ja.

Jeg skal ikke her til sidst forsøge at nå rundt i alle hjørner af debatten – der har været omfattende diskussion tidligere – men vil tage nogle af de hovedspørgsmål frem, som vi især møder i den folkelige debat.

For det første spørgsmålet om åbenhed og demokrati. Jeg synes, det alt for nemt overses i debatten om dette, at Ministerrådet jo altså er en samling af ministre udpeget fuldstændig de-